

PREDIKAN BÖNSÖNDAGEN DEN 28/4 1940

I GAMLEBY KYRKA.

TEXT: JOH 16:23-33.

PSALMER: 306:1, 337:1-4, 216:-, 339:3-6, 593:2.

I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn. Amen

Låt oss bedja!

Styr och för min vandel

Helga håg och handel.

Låt min stig och gång,

Dig till pris och heder,

Syfta dit du leder. -

Låt min bön och sång,

Som jag frambär till din ära,

Täckas dig och frukter bära. Amen (Sv.Ps. 137:6)

Över alla texter idag står det enda ordet: "Bönen". Det har blivit sagt, att bönen är "det kristna livets andedräft". Och många, som forskat i religionens värld eller som med sin tanke har sökt pejla tros livets hemlighet, har stannat vid detta, att "hjärtata bön" eller "den bedjande inställningen" är det, som djupast kännetecknar livet i Guds gemenskap. Däri ligger en påminnelse om att källan, från vilken allt gott kommer, är Gud - vi anropa och bedja - eller tacka och lova, när gåvan nått oss. Bönen är - liksom tron - den tomma handen, som sträcker upp emot Fadern - eller den av Fadern fyllda handen, som vittnar om Faderns godhet.

Vår betraktelse idag har emellertid att stanna inför den undervisning, som Kristus givit oss om bönen i Bönsöndagens evangelium, som vi hört uppläsas under altartjänsten och i vilket "Jesus lär att bedja i hans namn", såsom överskriften lyder. Dessa skriftord ingår i Jesu avskedstal till sina lärjungar före lidandets begynnelse, detta långa tröste- och maningstal, som omfattar nästan 4 kapitel i Johannesevangeliet och som efterföljes av Kristi översteprästerliga förbön i det 17:de kapitlet.

Lidandet och döden kastar sin slagskugga över hela denna sista förtroliga samvaro mellan Herren och hans lilla trogna skara. "Nu tron I", säger Mästaren i slutet av texten, "men den stund kommer, ja, den är redan kommen, då I skolen förskingras var och en åt sitt håll och lämna mig allena." Denna förutsägelse uppfylldes bokstavligen i den natt, som slutade med att en av de 12 förädde sin Herre i morgongryningen till Långfredagen, då fiendeskaran kom ut till Getsemane med stavar och vapen och bloss i händerna - och med att en annan av de 12, den ivrigaste bekännaren förnekade honom i hanegället. Under den fruktansvärda dag, som följde på denna natt, "övergåvo de honom alla och flydde" i den stund, då lidandets bägare rågades och korset begynte resas mot himmelen ute på Huvudskalleplatsen. Men efter denna förtvivlans dag randades så småningom påskmorgonen, då Herren såg de förtvivlade åter och

då glädjen gavs dem tillbaka, i och med att tron på hans seger och ständiga närvaro hos de sina blev dem ånyo given.

När Herren undervisar om bönen, ser han för sin inre blick båda dessa händelser, som den närmaste framtiden bar i sitt sköte. Lidandets stund var kommen, ja, den är redan kommen. Detta är det "förtäckta talets" tid: "jag har nu talat till er i förtäckta ord," heter de strax i början av vår text. Himmelen skall liksom vara stängd, och i det som sker på jorden, skall icke finnas något, som ger ett stöd för hopp och förtröstan. Men efter lidandets tid, då tron flämtat och slocknat, kommer uppståndelsen och segern: "den tid kommer, då jag icke mer skall tala till eder i förtäckta ord, utan öppet förkunna för eder om Fadern", den tid, då Anden skall bli lärjungarna given, Tröstaren och Hjälparen. Då tages täckelset bort och lärjungens öga ser, ser att Herren "övervunnit världen", ser, att just lidandet är vägen till segern, ser meningen i de hårda skickelser, under vilkas tryck hjärtats tro nyss förlorade fästet och gick under. Och "på den dagen" - nu kommer textens huvudord - "på den dagen skolen i bedja i mitt namn. Denna "bön i Jesu namn", som skall bedjas "på den dagen", denna bön har löftet med sig: "Vad i bedjen Fadern om, det skall han giva eder." - "Hittills haven I icke bett om något i mitt namn; bedjen och I skolen få."

Detta Jesu löfte om bönhörelse, har under århundradenas lopp kommit mycken anfäktelse åstad. Var och en, som sitter i kyrkan idag, har väl någon gång i sitt liv haft ett böneämne, som han utan återvändo - kanske under lång tid - burit fram inför Gud, stödd på det löftet: "Vadhelst I bedjen om, det skolen I få", men Gud har stått som en kopparmur mot alla våra böner, och till slut har den bittra verkligheten krossat varje förhoppning. Varför skall detta ske? och om Guds vilja är orubblig, varför har vi då budet att bedja?

Det ligger en djup hemlighet förborgad i dagens textord om det "förtäckta talet". Det finns tider, då Herrens tal till oss är "förtäckta ord", som vi icke kan förstå och icke gripa om med en fast visshet och klarhet. Och det finns andra tider, då det faller ljus över Ordet och då allt upplåter sig för våra ögon i en så förunderlig enkelhet, att vi häpna över, att det dröjt så länge, innan vi såg Guds rådslut. Detta är trons tider, klarhetens tider, som alltid för den trofaste följer efter de dagar och år, vilka fylldes av bidan, längtan efter morgonen. I de tider, då Herrens tal är ett förtäckt tal, då Skriften är en tillsluten dörr, då gudstjänsten vägrar att upplåta sin fördolda rikedom för hjärtat, då psalmsången i templet brusar fram över våra huvuden utan att gripa oss och då ingen än så god predikan kan få tonen att ljuda därinne i den mörka själen, i de tiderna veta vi icke, vad vi skola bedja, och om vi bedja, så sker det icke i tro. "Men", säger Herren, "den tid kommer, då jag icke mer skall tala till eder i förtäckta ord, utan öppet förkunna för eder om Fadern. På den dagen, skolen i bedja i mitt namn."

Denna verklighet, att Herren gör slut på sitt "förtäckta tal" och "öppet talar", denna verklighet utsäges på andra ställen i Nt med andra ord och uttryckssätt. Paulus vittnar i Romarbrevet: "Vad vi rätteligen böra bedja om, det veta vi icke, men Anden själv manar gott för oss. Så kommer Anden vår svaghet till hjälp." Och evangelisten Matteus har bevarat detta

ord om bönen åt oss: "Allt vad I med tro bedjen om i eder bön, det skolen I få." Trons bön har löfte med sig. Den bön, som bedes i Anden har löfte med sig. Den som tror eller den som är i Anden, han beder i Jesu namn och för honom är Herrens tal icke dolt av ett täckelse. Den som icke har tro och som icke är i Anden, för honom är Herrens tal ett förtäckt tal, och bönen blir icke i sanning en bön i Jesu namn, även om tungan uttalar det namnet.

Här måste nu ett missförstånd undanröjas. Vi få icke fatta de skriftord om bönen, som nu sysselsätta oss, vi få icke fatta dessa ord så, att den bön, vi beder i nöd, är en bön utan tro och utan ande och utan löfte om bönhörelse. Det kan vara så, att tider av yttre nöd samtidigt är tider av otro och andelöshet, och så var det för lärjungarna vid Herrens smädliga död, som alla evangelierna betyga. Men den yttre nöden återkom många gånger i det hårda liv, som den Uppståndnes apostlar hade att uthärda och om vilket boken över "Apostlarnas gärningar" berättar - och då möttes den yttre nöden i tro. I vårt kristna liv idag kan det likaledes ofta visa sig, att motgång och tro höra samman. Det kan hända, att jag lyckas i allt, som jag griper mig an med, och att vänliga människor kommer och talar berömmelsens ord till mig, prisar mitt sätt att tala och handla - men mitt i alltsammans vet jag: just nu är jag längre borta från tron än på flera år, andelösare än någonsin; jag har svårare att verkligen bedja med inre visshet, än jag hade i ringaktningens dagar; Ordet och skickelserna i min vardag har mindre att säga mig än på den dag jag minns: täckelset hänger över min tillvaro. Och det kan hända, att ingen framgång bliver mig beskärd, ingen människa säger ett uppmuntrans ord till mig, ingen enda riktigt förstår mig - men mitt i alltsammans vet jag: just nu har jag kommit rätt; det finns en orubblig trons visshet därinne i hjärtat; Skriftens ord och vardagens händelser tala till mig med klart och tydligt språk; gråhetens täckelse är borttaget och bönen lever i själen utan att vaja och utan att tveka om bönhörelsens verklighet. Just bönen i yttre nöd, kan ofta vara en bön i tro, en bön "i ande och sanning", en bön "i Jesu namn". Bönen under yttre framgång är icke sällan en bön utan verklig tro, utan ande eller, för att bruka textens ord - en bön, som icke bedes i "Jesu namn".

När vi icke får svar i vår bön till Gud, bör vi därför icke ställa Gud i fråga och göra honom till ett problem. Vi bör tvärtom ställa oss själva ifråga och göra oss själva till problemet. Vi leva ju i världen och ha alltid världens ande i oss, mer eller mindre. Vi frågar efter bistånd i det, som vi ta oss före i världen, där målet alltid är makt och lycka. Kristus nådde icke själv dessa åtråvärda mål under sin jordevandring från krubban i Betlehems stall till korset på Golgata kulle. Den som beder i Jesu namn, han gör sig till en lärjunge åt denne smärtornas man, "och lärjungen är icke förmer än sin mästare". Han får vara beredd på att Guds vilja med honom kan vara lik Guds vilja med sin egen Son, och Guds vilja med Sonen var - korset och - genom korset - segern. Att bedja i tro är att bedja i gemenskap med denne korsfäste och levande Herre, bedja böjd under hans kärleksvilja, som ser till nästans väl och icke endast till sitt eget väl. Den som står i gemenskap med denne Konung, han har frid, trots världens betryck, då ju "Kristus har övervunnit världen", såsom slutorden i dagens evangelium lyda -

övervunnit även världens ande i det egna jaget, den falske ande, som vanställer bönen och berövar oss tron i vår bön.

Men om vi nu icke har tro, om vi stå utanför Andens värld, om Herrens tal ät "förtäckt", så att vi icke i sanning kan bedja en "bön i Jesu namn" - vad kan vi då göra? Vad gagnar det mig att veta, att det finns en bön, som blir hörd, om jag icke kan bedja den bönen?

Det första, som kan sägas härtill, är detta: jag får gå till Gud, sådan som jag är; jag får säga: "Här är jag, Herre - jag vill icke bedja om ditt rike och din vilja, utan jag vill ha för egen del, jag vill få detta och detta här i världen; sådant är nu mitt förvända sinne - skapa ett annat hjärta i mig, Herre!" Den nutida människan ser väl sitt främlingskap inför bönen värld, men hon ser det icke som en förvändhet hos sig själv. Hon tänker: "Kristendomen är till för andra, men tydligen icke för mig." I själva verket är det ju så, att det kristna livet icke passar till någon människas natur, icke heller till de kristnas. Det kristna livet är ett liv, där den naturliga egenviljan ständigt på nytt måste nedbrytas, även hos de frommaste. Den som icke kan bedja, den som står utanför och vill ha för egen del, han är en syndare, och mycket är vunnet med att han rätt och slätt inser, att han är detta. Den självskhet, som stiger upp i hans hjärta, den är även för den mångårige bedjaren en förtrogen storhet, som dagligen huserar i hjärtat men som där - i den kristnes hjärta - kallas vid sitt rätta namn, nämligen just självskhet och synd, som skall bekämpas och som ökar bönen om Guds kraft i stället för att bringa bönen att upphöra.

Därmed har vi kommit till det andra. Om vi går till de stora bedjarna i församlingens historia, så skall vi märka, hur ofta de beder just om tro. Tron hör till en rätt bön, men har man icke tron, står man utanför, så får man just bedja om tro. Vi slår upp "En liten bönbok", som står i vår psalmbok efter texterna och den lilla katekesen. Där finner vi: "Låt oss bedja om lust till Guds ord" (Augustinus), "Låt oss bedja om trons visshet" (Henric Schartau), "Låt oss bedja om trons förökelse" (Anselsm), "Låt oss bedja om ödmjukhet" (Johann Arndt), "Låt oss ropa till Gud om tålmod" (Birgitta) osv. - detta är exempel. Tron finns endast i kampen mot otron, aldrig i vila. Att gå in i bönen värld, betyder livet igenom, även för trons hjätar och hjältinnor, att gå in i en ny värld, som är olik vårt otros hjärta och där vi måste ha hjälp för att komma in genom den tränga dörren. Detta vet också Herren Kristus. Därför har han icke endast bjudit oss att bedja, utan han har givit oss en bön, som vi alltid kan bedja: "När I bedjen, skolen I säga så: 'Fader vår, som är i himmelen'". Den som icke kan bedja något annat, han må bedja Fader vår i sin ensamhet, helst knäböjande i den stängda kammaren, eftersinnande för varje bönepunkt. Vid 5:te bönen i Fader vår: "Förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta", må han rannsaka sig och fråga, om det finns någon människa, som han icke är villig att förlåta. Den som då märker, att det är någon, som han icke vill förlåta, han må veta, att han icke beder "i Jesu namn". - Men detta, att vi fått "Fader vår", det är en anvisning om, att den "fria bönen" icke är den enda. - Vi behöver undervisas i att bedja. En god undervisning är just "En liten bönbok" i psalmboken, där vi kan lära oss att bedja, genom att använda andras böner. På samma sätt bedja vi andras, d.v.s. den kristna församlingens, böner i vår högmässa

och andra gudstjänster. Att delta i gudstjänstens böner med sitt hjärta är väsentligare för en sann gudstjänst än att lyssna på predikan, ty den som icke beder i kyrkan, han lyssnar på predikan i en falsk ande, han hör i verkligheten icke, vad som predikas.

Men för det tredje, även den, som är mest främmande för bönens värld, har någon gång liksom en klarsyn av Guds vilja med hans liv. Det kan vara en trasig punkt någonstans, som skall helas och botas, en gärning, som måste göras. I sådana ting kan ingen ge en annan människa klarhet - var och en döme sig själv! Har du en sådan dunkel, icke genomkämpad punkt i ditt liv, så har du också ett böneämne. Bed om samma sak oupphörligt: klarhet om vägen och kraften att gå den; bed helst ensam med stängd dörr och under knäfall! Du behöver icke tala med andra om sin bön, om du icke vill; det står icke skrivet någonstades, att det hör till bönelivet. Däremot är det troligt, att du får bedja för andra, om du har en sådan sjuk punkt i ditt liv att bedja om läkedom för: de flesta sjuka punkter uppstå i vårt förhållande till nästan. Medan du beder, märker du själv bönens makt, och du får också mera att bedja om, än i förstone syntes nödvändigt. Och en morgon, då du börjar din dag, eller kanske en kväll, då du går till vila, upptäcker du måhända, att ditt hjärta vill tacka Gud mitt under svårigheter och motgång. Då bör du veta, att du kommit djupt in i bönens hemlighet och att du hör den Herre till, som sade: "I världen liden I betryck, men varen vid gott mod - jag har övervunnit världen." Då beder du "i Jesu manm" och med tro den bön om läkedom för din sjuka punkt, till vilken löftet är knutet: "Bedjen och I skolen få, på det att eder glädje skall bliva fullkomlig." Men då - när hjärtat samtidigt tackar - är din bön en annan även till sitt innehåll, än när du först började bedja i den saken, den där ouppklarade punkten. Ty i Andens skola förvandlas våra böner. Ingen kan gå till en annan och lära honom hur hans böner skall förvandlas; Gud själv lär oss detta, medan vi beder. Den som beder, han kan vittna om den sanningen. Den som icke beder, han må börja i kväll! "Gå in i din kammare och stäng dörren till och bed till din Fader i det fördolda! Då skall din Fader, som ser i det fördolda, vedergälla dig." Amen.

Sist min Gud, jag dig min bedja!
För min hand uti din hand,
Så att du mig alltid leder,
För till ditt präjdeland,
Varest ända allt tessar;
Och var loppet slutat är,
Och jag dig min ande vänder,
Staf den där i dina händer.

Sned. v. Högm. i S-byk. Börsönd. 28. 4-40. Ev. Joh.
16. 23-33.

Psalm: 306: 1; 337: 1-4; 216.
339: 3-6; 593: 2.

7. Fad. o. Sors. o. d. Hel. Andes namn. Amen.
Lät oss bedja!

Styr och för min vandel,
Helga trög och trandel.

Stärk min stig och gång,

Lig till pris och bader,

Syfta dit du leder. —

Lät min bön och sång,

Som jag frambrar till din ära,
Tackadig och fructen bära. Amen.

1) Över alla texter idag står det enda ordet: "Bönen". Det har blivit sagt, att bönen är "den kristna livets andledning". Och många, som forskat i religionens värld eller som med sin tanke har rökt i de tröstens hemligheter, har sammanfattat vid detta, att "Guds färska bön" eller "den bedjande motställningen" är det, som dyrt kostar människans liv i Guds gemenskap. Här ligger en påminnelse om att källan, från vilken allt gott kommer, är Gud - vi anropa och bedja - eller tacka och lova, när gävan nått oss. Bönen är - liksom tron - den tomma handen, som sträcker upp smått Faderens - eller den av Faderen fyllda handen, som viltar om Faderens godhet.

2) När betraktar vi idag härmed - tertid att stanna upp på den underbara, som Kristus gjort oss om bön i Bönordogens evangelium, som vi här utläsas under altartjänsten och i riket "Jesus lär oss bedja i hans namn". De som överströmmar lyder. Dessa skriftord säga: "Jesu ordets tal till sina lärjungar före lidandets begynnelse, detta långa tröste- och trösttal, som uttrycker nästan 4 kapitler i Joh. - ev. och som efterföljer av Kristi övers. prästerliga förbön i det 17. de kapitlet. Lidandet och döden kastar sin slagtugga över hela denna stora färdiga samvaro mellan Herren och hans lilla Trogna Thora. "Nu tron J", säger Mår.

Arnen i slutet av texten, "men den
 stund kommer, ja, den är re-
 dan kommen, då i skolan för-
 skingras var och en åt sitt
 håll och Laina mig allena."
 Sena förutgående uppfylldes
 bokstavligen i den natt, som
 slutade med att en av de
 12 färdade sin Herre i nor-
 goprynningsen till daggfreda-
 gen, då frubestkaras krus ut-
 till fötternas med stavar och
 vapen och blott i händerna
 och med att en annan av
 de 12, den iverigaste behåusaren,
 förnekade honom i hene på-
 let. Under den fruktansvär-
 da dag, som följde på denna
 natt, "övergavs de koronen
 alla och flydde" i den stund,
 då lidandets bågare råga-

des och korset begynte resas
 mot himmelen uti på Huvud-
 kalkulatören. Men efter den-
 na försvilans dag raudades
 då smärningens påskmarporer,
 då Herren sig ~~det~~ ^{de förhållanden} åter och
 då glädjen gavs dens tillbaka,
 i och med att tron på hans
 seger och ständiga närvaro hos
 de sina blev den ängs given.
 När Herren under-
 visar om tören, ser han för
 sin mire blick läsa denna
 händelse, som den närmaste
 framtiden bar i sitt sköte.
Lidandets stund kommer, ja,
 den är redan kommen. Detta
 är det "förhållande talets" tid:
 "jag har nu talat till eder i
 förhållande ord", heter det strax
 i början av vår text. Himme-

5)

len skall likasom vara stängd,
och i det som sker på jorden,
skall icke finnas något, som
ger ett stöd för hopp och
förhoppnan. Men efter lidan-
dets tid, då tron flämtat och
stocknat, kommer uppståndel-
sen och regern: "den tid kom-
mer, då jag icke mer skall
tala till eder i föräckt ord,
utan öppet förkunna för
eder om fadern" den tid,
då Anden skall bli lärjungar-
na givare, Tröstar och
Hjälpare. Då tagas täcket-
det bort och lärjungens öga
ser, ser att Herren "övern-
mit världen", ser, att just
lidandets är vägen till regern,
ser meningen i de hårda
stickelser, under vilkas tryck

lyärtats tro upps förlorade fäs-
telt och gick under. Och "på
den dagen" - nu kommer
Textens huvudsak - "på den
dagen skolen i bedja; mitt
namn. Anna "sör; fem namn,
som skall bedjas" på den dagen,
denna toni har löftet med sig:
"Vad i bedjen Fadern om, det
skall han giva eder." - "Hittis
haren Tricke bett om något i
mitt namn; bedjen, och i
skolen ja."

Detta som löfte om toni-
hörsbe, har under århundrade-
nas lopp kommit mycken anfäk-
telse istad. Var och en, som sit-
ter i kyrkan idag, har väl nå-
gon gång i sitt liv haft ett
bönlämnande, som han utan åter-
vändo - kanste under lång tid

- skrivit fram inför Gud, stödd
 på det löftet: "Vackelhet i bed-
 jen om, det skolen i ja", men
 Gud har ställt oss en koppars-
 mur med alla våra böner, och
 till slut har den bittra verklig-
 heten krossat varje förhoppning.
 Varför skall detta ske? ^{och} Om Guds
 vilja är orubblig, varför har
 vi då budet att bedja?

Det tigger en djups
 hemlighet förborgad i dagens
 textord om det "förtäckta
 talet". Det finns tider, då
 Herrens tal till oss är "för-
 täckta ord", som vi inte kan
 förstå och inte gripa om
 med en fast visshet och klar-
 het. Och det finns andra
 tider, då det faller Guds över-
 ordet och då allt upplåter

8)
 sig för våra ögon i en så färu-
 derlig enkelhet, att vi häpnar över,
 att det dröjt så länge, innan vi
 såg Guds rådslut. Detta är
trons tider, klarhetens tider,
 som alltid för den profets för-
 ser efter de dagar och år, vilka
 fylldes av bidan, långtan ef-
 ter morgonen. I de tider, då
 Herrens tal är ett förtäckt tal, då
 Skriften är en tillsluten dörr, då
 gudfränten vägrar att upplåta
 om förborda rikedom för hjärtat,
 då psalmsången i kyrkans brunnar
 fram över våra huvuden utem
 att gripas och då ingen är
 så god predikan kan få tonen
 att ljuda därinne i den märka
kyrkan, i de tiderna vet vi
icke, vad vi skola bedja, och
om vi bedja, vi sker det icke

"Tro. Men", säger Herren, "den tid kommer, då jag icke mer skall tala till eder i förtäckt ord, utan öppet förkunnar för eder om Fadern. På den dag - geu, skolen i bedja i mitt namn."

Denna verklighet, att Herren går slut på sitt "förtäckt-tal" och "öppet talar" ^{de Herrens} ~~den~~ ^{Herrens} ~~den~~ ^{Herrens} verklighet uttrycker sig på andra ställen i Nt med andra ord och uttrycksätt. Paulus ^{vittnar} ~~säger~~ i Rom. 1: "Vad vi rätteligen böra bedja om, det veta vi icke, men Anden själv manar gott för oss. Så kommer Anden vår svaghet till hjälp." Och evangelisten Matt. har bevarat detta ord om lönen åt oss: "Allt vad I med tro bedjen om i

eder bön, det skolen I få." Trons bön har löfte med sig. Den bön, som bedes i Andens har löfte med sig. Den som tror eller den som är i Anden, han beder i Jesu namn och för honom är Herrens tal icke dovt av ett täckt-se. Den som icke har tro och som icke är i Anden, för honom är Herrens tal ett fördäckt tal, och lönen blir icke i samning, en bön i Jesu namn, även om tungen uttalar ~~uttrycker~~ ^{uttrycker} det namnet.

Här väste nu ett missförstånd undanröjas. Vi få icke fatta de skryfjord om lönen, som en uppsätta oss, vi få icke fatta den ord så, att den bön, vi beder i nöd, är en bön utan tro och utan anden och utan löfte om bönhörelse.

Det kan vara så, att tider av
yttre nöd samtidsigt är tider av
otro och andelöshet, och så var
det för lärjungarna vid Herrens
smädliga död, som alla svan-
gelierna betyga. Men den yttre
nöden återkom många gånger
i de hårda tår, som den Upp-
ståndnes goster hade att ut-
härda och om vrithets boken över
"Apostlarnas jämnningar" berättar
- och då möttes den yttre nöden
i tro. I vårt kristna liv idag
kan det ofta visa sig, att mot-
gång och tro håra samman, lik-
som framgång och otro ikke sät-
tan hänger samman. Det kan här-
da, att jag lyckas i allt, som jag
gräper mig an med, och att
vänliga människor kommer och
talar berömmelsens ord till mig,

prisar mitt sätt att tala och hand-
la - men mitt i allsammans
vet jag: just nu är jag lägre
borta från tron än på flera år,
andelösare än någon sin. Men
svårare att verkligen bedja med
nurs visshet, än jag hade i ring-
aktningens dagar; Ordet och skic-
kelerna i min vardag har mindre
att säga mig än på den dag jag
minns: Täckelset hänger över min
tillvaro. Men det kan hända, att
nigen framgång bliver mig be-
skärd, nigen människas säger
ett uppsmåtans ord till mig,
nigen sista riktigt förstår mig
- men mitt i allsammans vet
jag: just nu har jag kommit
rätt; det finns en orubblig tron
visshet därinne i hjärtat; Skrif-
tens ord och vardagens handlingar

13)

Tala till mig med klars och tydligt språk; gräthetens täckelse är barmhärtigt och bönen lever i själen utan att vaji och utan att tocka om bönhörsrens verklighet. Just bönen i yttre värld, kan ofta vara en bön i tro, en bön i ansikte och samning, en bön i Jesu namn. Bönen under yttre framgång är icke sällan en bön utan verklig tro, utan ande eller - för att bruka textens ord - en bön, som icke bedes i "Jesu namn".

När vi icke får svar i vår bön till Gud, bör vi därför icke ställa Gud i fråga och göra honom till ett problem. Vi bör bönarna ställa oss själva ifråga och göra oss själva till

14)

problem. Vi tala ju i världens och ha alltid världens ande i oss, mer eller mindre. Vi frågar efter brottänd i det, som vi ta oss före i världen, där målet alltid är makt och lycka. Kristus nådlos själ är icke dessa ätrivärda mål under sin jordevandring från trubban i Betlehemus ställ till korset på Gogata kulle. han som beder i Jesu namn, han gör sig till en lärjunge åt denne mariornas hane, "och lärjungen är icke förmer än sitt mästare".

Han får vara beredd på att Guds vilja med honom kan vara lik Guds vilja med sin egen Son, och Guds vilja med Sonen var - korset och - genom korset - segern. Att bedja i tro

15)

är att bedja i gemenskap med
demne korsfäste och lövande.
Herre, bedja böjd under hans
kärleksorija, som ser till nådans
väl och icke endast till egit
väl. Sen som står i gemenskap
med densa Koning, han har
frid, trots världens bråk, li-
ke "Kristus har övervunnit
världen", såsom sluborden i
dagens evangelium lyda - över-
vunnit även världens ande i
dessa egna figet, den falske au-
de, som väusdäller tönsu och
berövar oss tron i vår böne.

Men om vi nu icke har
tro, om vi stå utanför Andens
värld, om Herrens tal är "för-
täckat", så att vi icke i samning
kan bedja en "bön i Jesu namn"
- bed kan vi då göra? Vad

16)

gagnar det mig att veta, att
det finns en bön, som blir
hård, om jag icke kan bedja
den bönen?

Det första, som kan sägas här-
till, är detta: jag får gå till Gud,
sådan som jag är; jag får säga:
"Här är jag, Herre - jag vill icke
bedja om ditt rike och din vilja,
utan jag vill ha för egen del, jag
vill få detta och detta här i
världen; sådant är nu mitt för-
vänderime - skapa ett annat
hjärta i mig, Herre!" Den utida
humaniskan ser väl sitt prämbuds-
skap när bönsens värld, men hon
ser det icke som en förvändhet
hos sig själv. Hon tänker: "Kris-
tendomen är till för andra, men tyd-
ligen icke för mig." I själva ver-
ket är det ju så, att det kristna

livet icke passas till någon människas natur, icke heller till de kristnas. Det kristna livet är ett liv, där den naturliga ^{moralen} egenheten ständigt för nytt medbrytet, även hos de frommaste. Den som icke kan bedja, den som står utanför och vill ha för egen del, han är en syndare, och mykhet är uteslutad med att han rätt och slätt visar, att han är detta. Själviskhet, som stiger upp i hans hjärta, den är själviskhet ~~och~~ även för den mångåriga bedjaren en förtrögen storhet, som dagligen luserar i hjärtat men som där - i den kristnes hjärta - kalas vid sitt rätta namn, nämligen just själviskhet och synd, som skall bekämpas och som ökar bönen om Guds kraft i stället för

att bringa bönen att upphöra.

Lärmed har vi kommit till det andra. Om vi går till de stora bedjarna i församlingens historia, så skall vi märka, hur ofta de beder just om tro. Från här till en rätt bön, men har man icke tron, står man utanför, så får man just bedja om tro. Vi slår upp "Så titen bönbok", som står i vår psalmbok efter texterna och den lilla katekesen. Där finner vi: "Låt oss bejla om lust till Guds ord" (Augustinus), "Låt oss bedja om Trovs visket" (Kuvvi Scharsen), "Låt oss bejla om kross förskelle" (Rusehm), "Låt oss bedja om ödmjukhet" (Johann Bruelt), "Låt oss tala till Gud om Salarnod" (Birgitta) osv. - Detta är exempel. Från finns endast i kampen mot ottron, aldrig i vila. Att gå in i börens värld, betyder

och bötas, en gärning, som måste göras. I sådana ting kan ingen ge en annan människas klarhet - var och en dömer sig själv! Har du en sådan dunkel, rick genomkämpad punkt i ditt liv, så har du också ett bönesämne. Bed om samma sak outhärligt: klarhet om vägen och kraft att gå den, ^(bud) helst en sam med stängd dörr och under knäfull! Du behöver inte tala med andra om din bön, ^(som du inte vill) det står i skrivet någonsintidos, att det är till böneslivet. Lärmod är det troligt, att du får bedja för andra, om du har en sådan sjuk punkt i ditt liv att bedja om läkedom för: de första sjuka punkter uppstå i vårt förhållande till nästan. Medan

du beder, märker du själv börens makt, och du får också mera att bedja om, än i första ne syntes nödvändigt. Och en morgon, då du börjar din dag, eller kanske en kväll, då du går till vila, ~~och~~ ^{måhända} uppstår det att ditt hjärta vill tacka Gud mitt under svårigheter och mågång. Då bör du veta, att du kommit djupet in i bönens hemlighet och att du hos den Herre till, som sade: "I världen liden I betryck, men varen vid gott mod - jag har övervunnit världen!" ~~Ja~~ ^{Ja} ~~beder du~~ ^{tro den bön om ~~att du ska~~} "Jesus namn" och ^{titelnamnen för din} ~~tro~~ ^{göra punkten} till vilken löftet är knutet: "Bedjen och I skolen för, på det att eder glädje skall

livet igenom att gå in i en ny värld, som är oläk värtotroshjärta och där vi måste ha hjälp för att komma in genom den tränga dörren. Detta ses också Herren Kristus. Därför har han inte enbart bjudit oss att bedja, utan han har gjort oss en bön, som vi alltid kan bedja: "Vår J bed-
 few, skolen J säga de: 'Fader vår, som är i himmelens' ". Den som inte kan bedja något, kan man bedja fader
 vi i sin svanhet, helst ~~knäböjande~~
 de i den stängda kammaren, of-
 Terommande för varje bönepunkt.
 Vid 5:te bönen i fader vår: "Förlåt oss
 våra skulder, ännu och vi förlåta",
 me kan rannsaka sig och fråga,
 om det finns någon namnlista, som
 han inte är villig att förlåta. - Men
 detta, att vi fått "fader vår", det är en

* Den som då märker, att det är någon, som
 han inte vill förlåta, kan man säga, att det är inte belys

anvisning om, att den "fria bönen"
 inte är den enda. Vi behöver under-
 visas i att bedja. En god undervis-
 ning är just "En liten bönbok" i poalu-
 token, där vi kan lära oss att bedja
 om att bruka andras böner. På sam-
 ma sätt bedja vi andras, d.v.s. den
 kristna församlingens böner; var
 högmässan och andra gudstjänster.
 Att delta i gudstjänstens böner med
 sitt hjärta är väsentligare för en
 sam gudstjänst än att lysa på
 predikare, ty den som inte beder
 i kyrkan, kan lysa på predikare
 i en falsk anda, ^{han hör i verkligt be-}
^{ten inte, vad som predikas.}
 Men för det tredje: även
 den, som är mest frammanför för bi-
 nens värld, har någon gång titorn
 en klarsyn av Guds vilja med hans
 liv. Det kan vara en tröstig punkt
 någonstans, som skall helas ~~så~~

"i Jesu namn"

bliva fullkomlig. ~~Attor stä - stä~~
~~tyngnad tacker~~ - ~~stär sängs - stä~~
~~stär sängs - stä~~ ~~stär sängs - stä~~
~~stär sängs - stä~~ ~~stär sängs - stä~~

fast som i himmel och
se och på jorden. Amen.

Men då - när hjärtat ^{samtligt} tacker - är
din bön en annan ären till ditt

innehåll, än när du bönjade bed.
^{den för öngklarade punkterna}
^{ja i det daktid.} Ty i Gudens skola

förvandlas våra böner. Ingen ^{lära på att}
^{lova våra honom} ^(barn) ^{i skoll}
^{stär sängs - stä} ^{stär sängs - stä}

vandlas; Gud självs lär oss
dessa, medan vi beder. ~~Attor stä~~

~~Den som beder, han kan vittna om~~
~~den samlingen.~~ Den som icke
beder, han må börja i kväll! "Gå

in i din kammar och stäng

slörren till och bed till din
Fader i det fördolda! hå skall
din Fader, som ser i det fördolda,
vedergälla dig! Amen.
"Dorad vare Gud... [h.-b.]
Dödjall [h.-b.]

Så tag nu mina händer
Och led du mig,
Att saligt hem jag tändar,
O Gud, till dig.

Ditt barn i nåd ledsaga,
Min väg är svår;
Jag vill ett steg ej taga,
Lär du ej gå.

Får jag ej strax förnimma
Ditt starka stöd,
Jag ser dock målet glimma
Ur natt och ~~svår~~ nöd.

Så tag då mina händer,
Och led du mig,
Att saligt hem jag tändar,
O Gud, till dig! Amen.